

Pełnia pogan

Obrazy przedstawiające Wiek Ewangelii

*„A żebyście nie mieli zbyt wysokiego o sobie
mniemania, chcę wam, bracia, odsłonić tę ta-
jemnicę: zatwardziałość przyszła na część
Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą”
— Rzym. 11:25.*

Po wielu pokoleniach, które żyły pod Bożym prawem jako Jego uprzywilejowany lud, potomkowie Izraela stanęli w obliczu próby. Ich dawno przepowiedziany król, Jezus, przyszedł do nich i starał się odnaleźć tych, którzy pod wpływem Zakonu rozwinęli serce i umysł, które kochały Boga i Jego drogi ponad wszystko. Dzięki temu niektórzy Żydzi mogli rozpoznać swojego Króla. Jezus powołał ich do drogi oddanej służby, która miała prowadzić do niemal niewyobrażalnej nagrody (Mat. 6:19-21). Ta nagroda została przepowiedziana wiele pokoleń przed przyjściem Jezusa, gdy Bóg złożył wielką obietnicę przodkowi narodu żydowskiego, Abrahamowi. Chociaż ta obietnica niesie ze sobą piękne i ostateczne konsekwencje dla całej ludzkości, ma ona szczególne znaczenie dla Izraela.

Dramatyczne wydarzenia Pierwszego Adwentu oznaczały czas wielkiej przemiany w Bożym Planie dla ludzkości. Brak wiary doprowadził do sytuacji, w której niewystarczająca liczba Żydów uznała Jezusa za swojego króla, co otworzyło wezwanie do podążania za Jego naukami i poświęcenia życia na służbę Bogu także dla pogan (por. 10 rozdział Dziejów Apostolskich). Chociaż poganie nie podlegali wszystkim wymaganiom prawa Bożego, jak to miało miejsce w przypadku Żydów, to jednak potrzebowali oni czasu, aby zrozumieć Boga i móc Mu ofiarować prawdziwie szczere poświęcenie tak, jak wielu Żydów przez pokolenia podlegających Zakonowi. Czas, w którym Boże powołanie jest otwarte zarówno dla Żydów, jak i pogan, nazywany jest Wiekem Ewangelii.

Jak to czasem bywa w przypadku wszelkich zmian, otwarcie Bożego powołania dla wszystkich ludzi nie zawsze było właściwie zrozumiane we wczesnych dniach Wiek Ewangelii. Często prowadziło to do tarć i różnic zdań. W Liście do Rzymian apostoł Paweł odnosi się do zmiany relacji między Żydami, poganami, Jezusem i Bogiem. Wczesny Kościół chrześcijański składał się z Żydów, którzy, podobnie jak święty Paweł oraz inni uczniowie i apostołowie Jezusa, przez wiarę uznali swojego Króla i Zbawiciela. Ci ludzie rozpoczęli życie

poświęcone służbie Bogu. Koncepcja wypełnienia żydowskiego Prawa przez Jezusa (Mat. 5:17-18; Gal. 2:16; Rzym. 10:4-10) była, co zrozumiale, trudna do przyjęcia dla niektórych spośród pierwszych chrześcijan. Ponadto, gdy poganie zaczęli dołączać do pierwotnego Kościoła i poświęcać się Bogu, zamieszanie wokół roli tych „przybyszów” było również powodem do niepokoju. Niektóre aspekty tego zamieszania przetrwały nawet do dzisiaj.

Jako część Bożego Planu, głównym celem Wiek Ewangelii jest powołanie i rozwój grupy osób, które okażą pełnię wiary w Boga i zostaną użyte do realizacji Jego Planu (Rzym. 8:22-23). Pisma świętego Pawła były cennym przewodnikiem i inspiracją dla tej klasy przez wieki, aż do dziś. W szczególności List do Rzymian omawia nieustającą rolę Żydów w Bożym Planie i ich relację z poganami. Święty Paweł stosuje sprawdzoną metodę nauczania polegającą na używaniu przerośniętych lub obrazów do wyjaśniania skomplikowanych pojęć. W 11 rozdziale Listu do Rzymian posługuje się kilkoma nakładającymi się na siebie przerośniętymi, aby wyjaśnić relację między Żydami i poganami w czasie rozwoju Kościoła. W ten sposób prezentuje obraz istotnych aspektów Wiek Ewangelii oraz umożliwia wgląd w miejsce Izraela w Bożym Planie na przestrzeni kolejnego wieku.

Obraz 1: Pierwiastki i zaczynienie

W Liście do Rzymian 11:16 apostoł Paweł przedstawia pierwszy z trzech nakładających się na siebie obrazów dotyczących relacji między Żydami i poganami w Kościele: „Ponieważ jeśli pierwiastki święte, tedy i zaczynienie” (BG).

Słowo „pierwiastki” [pierwociny] jest tłumaczone z greckiego słowa oznaczającego „początek ofiary, czyli (żydowskie) pierwociny (w przerośnięty)”. W poprzednich wersetach Listu do Rzymian apostoł Paweł podkreśla, że naród żydowski nie został trwale oddzielony od Boga. Wskazuje, że lata, w których żyli pod Bożym prawem, były dla nich cennym doświadczeniem, ponieważ zbliżyły ich do Boga znacznie bardziej niż resztę ludzkości (Rzym. 3:1-2). Jedną z interpretacji słów apostoła Pawła w wersecie 16 jest myśl, że „pierwociny” odnoszą się do Izraela. Jako uprzywilejowany lud Boży, Izrael będzie pierwszym narodem, który zwróci się z powrotem do Boga po skompletowaniu Kościoła, a przez niego „będą spływać” błogosławieństwa (Rzym. 1:16; Izaj. 2:1-4). W przyszłości, gdy reszta ludzkości odzyska stan harmonii z Bogiem, Izrael będzie postrzegany jako prekursor lub „pierwocina” doprowadzonej do doskonałości ludzkości.

Zgodnie z Prawem Żydzi mieli obowiązek składania pierwszych plonów ze swoich zbiorów jako ofiary dla Boga. Z tej praktyki wynika podobna lekcja, jeśli przyjrzymy się bliżej metaforze użytej przez apostoła Pawła (3 Mojż. 23:10). Ponieważ „pierwociny” stanowiły pierwszą część większych zbiorów, pozostaje to w zgodzie z porównaniem Izraela do pierwocin dokonany przez św. Pawła. Porównuje on pierwociny pszenicy do „zaczynienia”. Słowo „zaczynienie” [zaczyn] jest przetłumaczone jako „ciasto” w angielskim tłumaczeniu RVIC oraz jako „mieszanina” w Diaglott. Niebiańskie powołanie zostało najpierw otwarte dla narodu żydowskiego, który został wybrany przez Boga (5 Mojż. 28:1-2; 2 Mojż. 19:7-8) i dlatego był święty. Z tego powodu klasa Kościoła, początkowo wybierana spośród Żydów, również była święta.

Obraz 2: Korzenie i gałęzie

W drugiej połowie wersetu szesnastego święty Paweł używa drugiej przenośni: „A jeśli korzeń jest święty, to i gałęzie”. Izrael jest czasami przedstawiany w Piśmie Świętym jako drzewo oliwne (na przykład Jer. 11:16). Wszystkie drzewa, w tym drzewo oliwne, mają korzenie. Korzeń stabilizuje drzewo, nadaje mu pozycję w świecie i ostatecznie umożliwia mu życie. Jeśli drzewo zostanie ścięte i pozostaną po nim tylko korzenie, uschną one i umrą. Podobnie drzewo bez korzeni nie może stać ani się żywić i wkrótce uschnie.

Izrael ma korzenie sięgające pokolenia Jakuba, któremu nadano imię Izrael (1 Mojż. 35:10), a nawet dalej, aż do dziadka Jakuba, Abrahama. Bóg złożył obietnicę Abrahamowi i powtórzył ją Jakubowi (1 Mojż. 22:15-18; 1 Mojż. 28:13-14). Obietnica ta, znana również jako Obietnica Abrahamowa, jest „korzeniem” narodu izraelskiego. Naród ten w przenośni wyrósł z tej obietnicy, tak jak drzewo wyrasta z korzeni.

Święty Paweł odnosi się również do „gałęzi” jako symbolu, który będzie używał w kolejnych wersetych. Naród żydowski jest gałęzią wyrosłą z korzenia Obietnicy Abrahamowej. Obietnica została dana przez Boga i dlatego jest święta. Święty Paweł przekazuje, że skoro korzeń jest święty, to gałęzie również muszą być święte. W ten sposób naród żydowski jest święty, ponieważ obietnica jest święta. Następnie apostoł Paweł odnosi się do pogan w swojej kolejnej metaforze.

Obraz 3: Gałązki naturalne i dzikie

W Liście do Rzymian 11:17-19 święty Paweł kontynuuje swoją przenośnię, porównując pielęgnowane drzewo oliwne do dzikiego drzewa oliwnego. „Jeśli zaś niektóre z gałęzi zostały odłamane, a ty, będąc gałązką z dzikiego drzewa oliwnego, zostałeś na ich miejsce wszczepiony i stałeś się uczestnikiem korzenia i tłuszczy oliwnego, to nie wynoś się nad gałęzie” (wersety 17-18). Ponieważ

wersety te są skierowane do członków Kościoła pochodzących z pogan (werset 13), użycie słowa „ty” w wersecie 17 wskazuje, że członkowie Kościoła pochodzący z pogan są „gałązkami z dzikiego drzewa oliwnego”. W rolnictwie gałąź jednego drzewa może zostać zaszczipiona na innym drzewie tego samego typu podstawowego. Istniejąca gałąź jest najpierw odcinana od drzewa, co tworzy miejsce dla nowej gałęzi i zapewnia otwarty i delikatny obszar, na którym nowa gałąź może się rozwijać. Po połączeniu z drzewem gałąź otrzymuje podtrzymujące życie składniki odżywcze z tego samego systemu korzeniowego, co naturalne gałęzie.

Święty Paweł posługuje się analogią szczepienia drzew, aby ukazać, że mimo iż Obietnica Abrahamowa pierwotnie była skierowana do narodu żydowskiego poprzez Abrahama, także poganie mają możliwość odpowiedzieć na Boże powołanie i stać się „dziejcami według obietnicy” (Gal. 3:28-29). Niektórzy członkowie „szlachetnego drzewa” zostali najpierw „odłamani”, co oznacza pozbawienie Izraela łaski Bożej i jego wyłączności w zaproszeniu do niebiańskiego powołania. Pozwoliło to na otwarcie powołania dla pogan („dzikie drzewo oliwne”). Ostatecznie zostanie zgromadzona pełna liczba wiernych gałęzi, powołanych zarówno spośród Żydów, jak i pogan. Powołanie dobiegnie końca wraz z zakończeniem Wieku Ewangelii, a rozpocznie się kolejny etap Bożego Planu.

Pełnia pogan

W Liście do Rzymian 11:25 Święty Paweł zwraca uwagę na dopełnienie Bożego powołania. Przez cały Wiek Ewangelii większość Żydów nie uznawała Jezusa za swojego króla i jedyną drogę do zbawienia. Święty Paweł nazywał to „zatwardziałością”. Warto zauważyć, że był bardzo precyzyjny w użyciu sformułowania „na część” w odniesieniu do zatwardziałości Izraela. Święty Paweł, który sam był Żydem, rozpoznał Jezusa i jako apostoł nie mógł być uważany za „ślepego”. Tak samo było z Piotrem, Jakubem, Janem i innymi apostołami Jezusa. Jednak większość powołanych w Wieku Ewangelii pochodziła z pogan. Dlatego w 25 wersecie święty Paweł odnosi się do „pełni pogan” jako czasu, w którym wszystkie gałęzie z dzikiego drzewa oliwnego zostały „wszczepione”.

Dwa ostrzeżenia apostoła Pawła

Święty Paweł kieruje dwa ostrzeżenia do pogan (tych z „dzikiego drzewa oliwnego”), którzy odrzucili Boże wezwanie. W Liście do Rzymian 11:20-21 zauważa, że każdy Żyd („naturalna gałązka oliwna”) „odłamany” podczas Wieku Ewangelii (tymczasowo odsunięty na bok) pozostaje w takim stanie, ponieważ nie wierzy w Jezusa jako Mesjasza i drogę do zbawienia. Następnie apostoł Paweł zauważa, że pozycja Kościoła przed Bogiem opiera się na wierze (werset 20, zob. także 2 Kor.

5:7; 1 Tym. 2:3-6).

Święty Paweł zauważa, że naród żydowski od pokoleń był narodem wybranym przez Boga (Amos 3:1-2). Bóg przekazał im swoje Prawo. Odziedziczyli obietnicę daną ich przodkowi Abrahamowi. Niemniej jednak z powodu braku wiary, większość z nich nie mogła uczestniczyć w najwspanialszym powołaniu i nagrodzie, jakie kiedykolwiek zostały zaoferowane. Wiara jest tak ważna dla Boga. To ostrzeżenie skierowane do pogan (Rzym. 11:23) powinno być przestrożą dla wszystkich, którzy pragną podobać się Bogu i służyć Mu. Jeśli brak wiary może nawet tymczasowo odłączyć wybrany lud Boży od Niego, to może się to zdarzyć również poganom.

W 20 wersecie święty Paweł ostrzega czytelników z pogan, aby „nie unosili się pychą, lecz trwali w bojaźni” (BL). W dzisiejszym społeczeństwie często można zaobserwować negatywne nastawienie wobec narodu żydowskiego. Niektórzy chrześcijanie nawet wywyższają się nad nich, uważając „odłamanie” Izraela od Bożej łaski za trwałą stan. Ten pogląd zakłada, że chrześcijanie „zastąpili” go na zawsze. Jest to błędne myślenie. W wersecie 23 święty Paweł stwierdza, że Bóg jest w stanie „wszczepić ich ponownie”. To pokazuje, że brak wiary, który doprowadził do „odłamania” narodu żydowskiego, nie jest nieodwracalny. Nawet we wczesnych dniach Kościoła chrześcijańskiego święty Paweł napominał swoich braci przed wyniosłymi myślami, które prowadzą do wywyższenia jednych nad drugih (Rzym. 14:10). Bożym naśladowcom najlepiej służy docenianie łaski, która pozwala im stanąć przed Nim i zawsze pamiętać o wielkiej ofierze Jego Syna, która jako jedyna daje obietnicę prawdziwego zbawienia (Ef. 2:8-10).

Wiara i charakter

W kilku zdaniach Listu do Rzymian 11:11-26 święty Paweł przedstawił piękny i zwięzły obraz Wiek Ewangelii. Wiek Ewangelii dobiegnie końca, gdy pełna liczba powołanych przez Boga okaże się wierna i stanie się „diedzicami obietnicy” (Gal. 3:26-29). Tylko Żydzi i ludzie, którzy wykażą wiarę w Chrystusa, mogą odpowiedzieć na Boże wezwanie w tym wieku. Odpowiedź na to wezwanie oraz uznanie za godnego są warunkami przynależności do Oblubienicy Chrystusa.

Wiara i rozwój charakteru są ostatecznymi wymaganiami. Wiara tymczasowo oddzieliła większość Izraela od Bożej obietnicy dla zwycięzców (Rzym. 8:37-39). Wiara pozwoliła poganom mieć udział w niebiańskiej obietnicy danej przez Boga. Jednak zbliża się szybko czas, kiedy to powołanie dobiegnie końca. Wtedy Boży plan dla Izraela spełni się, gdy przyjmą Jezusa jako swojego Mesjasza. Wspaniałe błogosławieństwa zaczną spływać na Izrael, a przez niego na wszystkich ludzi (Obj. 21:1-4; Zach. 14:8). Gdy Wiek Ewangelii dobiegnie końca, nadejdzie wieczność przyszłych wieków. Nieustające ciepło i radość Bożej łaski oraz błogosławieństwa będą nieustannie jaśnieć, gdy zarówno Żydzi, jak i poganie zostaną przyciągnięci do swego Wszechmądrych i Wszechkochającego Stwórcy, aby już nigdy nie zostać rozdzielonymi lub „odłamanymi”.

Psalm 145:3: „Wielki jest Pan i godzien wielkiej chwały, A wielkość jego jest niezgłębiona”.

David Larson